

A59 er ristet på en kort treplanke som ble funnet ved utgravningene av Nedre Langgate 45. Med en datering til slutten av 1400-tallet, eller muligens begynnelsen av 1500-tallet er det Tønsbergs yngste runeinnskrift. I hver kortende av platen er to hull. I disse hullene sitter fortsatt fragmenter av trenagler som kommer ut i to spor på undersiden. Det dreier seg derfor sannsynligvis om restene av en liten trekrakk. I det ene sporet er et refragment av det som antakelig var ett av krakkens to bein.

Ifølge gjenstandens funnkort fra utgravningen hadde oversiden av platen en ornamentert bord langs kanten, men denne er ikke lenger synlig. Runene står på undersiden av treplanken, på den øvre venstre halvdel. Gjenstanden har imidlertid kommet svært uheldig gjennom nyere konserveringsarbeider, hvilket har ført til at runeinnskriften nå nærmest har forsvunnet i sammenligning med eldre fotografier. Platen har i tillegg en stor fordypning som har skadet siste del av innskriften.

'N1K1R1[
suanPora[

Første rune er en anelse lang, men allikevel klart kortere enn de øvrige tegnene, og synes

derfor å være s. Midt i påfølgende u er et lite punkt, men dette ser ut til å være en av flere små fordypninger i treet, og ikke en del av innskriften. Rune seks er av Gosling lest o. Den øverste kvisten ser imidlertid ut til å strekke seg helt over staven. Dette er fortsatt mulig å skimte i innskriften, samt i eldre fotografier, som en svak missfarging. Jeg mener derfor at denne runen bør leses o. Påfølgende r har også en svak missfarging på venstre side av staven, i krysset der belgen og kvisten møtes. Dette kunne derfor være en ligatur av a og r. Ligaturen er usikker, og synes heller ikke å gi innskriften noen klarere mening.

Siste rune er skadet av den påfølgende fordypningen. En stav og en kvist som ligner a er synlig, men siden skaden går dypt i treet er det umulig å si om avgjørende deler av tegnet er blitt borte. Et lite svakt riss i bunnen av innskriften etter det siste tegnet kan muligens tyde på at innskriften har vært lenger, men det er svært vanskelig å avgjøre hvorvidt dette er en del av innskriften eller skaden.

Det kunne tenkes at man i så sen tid kunne komme til å blande sammen skriftegnet for latinskriftens K og runetegnet K. Dette finnes det også eksempler på, blant annet i Borgund stavkirke (N350) der K betegner /k/ og ikke /p/, som vanlig er. En tolkning *sú ann Kára* "hun elsker Kåre" kunne derfor foreslås. *Kára*, her i en oblik kasusform, har vært et vanlig mannsnavn i Norge siden vikingtid.¹⁹³

---

¹⁹³ Lind 1931: 542-547.